

РЕШЕНИЕ

№ 72

гр. София, 03.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 03.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **9437** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 83, ал. 5 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия (ЗОВВВПИ) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на И. И. С. от [населено място] срещу отказ рег. № з – 644 от 04.09.2012 г. на началника на 05 РУП – СДВР за издаване на разрешение за придобиване на късо огнестрелно оръжие във връзка с подадено заявление вх. № 1638/2012 г.

Жалбоподателят и процесуалният му представител поддържат, че оспореният административен акт е немотивиран и необоснован, като издаден при неправилно прилагане на материалния закон. Твърдят, че от доказателствата по делото се обосновава необходимостта от самоотбрана по смисъла на чл. 58, ал.1, пр. 2, т. 10 от ЗОВВВПИ, като отказът следва да се отмени и преписката да бъде върната на административния орган за издаване на разрешение за придобиване на късо огнестрелно оръжие.

Ответната страна – началникът на 05 РУП – СДВР, представлявана от юрк. Г. изразява становище за законосъобразност на обжалваната заповед.

Административен съд София град, I отделение, IV състав, като обсъди доводите на страните и събраните по делото, намира за установено следното от фактическа страна:

На 04.07.2012 г. И. И. С. е подал заявление до началника на 05 РУП – СДВР за издаване на разрешение за придобиване на 1 бр. късо огнестрелно оръжие. В заявлението е посочено, че лицето е управител на фирма [фирма], като оръжието му

е необходимо за охрана на имуществото на дружеството и за негова лична безопасност и неговото семейство. Към заявлението са приложени: свидетелство за съдимост на лицето от 11.06.2012 г., медицинско удостоверение от 11.06.2012 г., удостоверение № 3149, издадено по отношение на И. С., че е завършил курс „Боравене с огнестрелно оръжие и боеприпаси” и е положил успешно изпит съгласно протокол № 55-20/2012 г.; удостоверение за данъчна оценка по чл. 264, ал. 1 от ДОПК за недвижим имот, находящ се в гр. „С., [улица], кад. № 25 Б от 87, кв. 36, УПИ парцел I – ОЖС – земя и сграда, в размер на 2 518008,30 лева; удостоверение за актуално състояние на [фирма], съгласно което едноличен собственик и управител на дружеството е И. И. С.; диплома за завършено средно образование; копие от лична карта, в която е посочен постоянен адрес – [населено място], [улица].

До заявителя е изпратено писмо от 16.07.2012 г., с която същият е уведомен за започналото административно производство по изготвяне на отказ от издаване на исканото разрешение на основание чл. 58, ал. 1, пр. 2, т. 10 от ЗОБВВПИ (което няма основателна причина – самоотбрана, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение). Даден е 7-дневен срок на лицето да изложи възражения, допълнителни съображения и доказателства.

От И. И. С. е подадено допълнително заявление с вх. № 32302 от 29.08.2012 г., в което е посочено, че стопанската дейност на фирмата е свързана с внос на автомобили и авточасти, които са застрашени от посегателства, както и че при продажбата на посочените стоки получава пари на ръка, което създава реална заплаха от евентуално нападение над него. Със заявлението се твърди още, че лицето е съсобственик на сграда – търговски обект на значителна стойност, за което представя документ за собственост – нотариален акт от 27.06.2000 г. Изразява становище, че съществувала по отношение на него полицейска регистрация е заличена, като представя заповед № з – 1387 от 17.04.2012 г. и заповед № з – 1389 от 17.04.2012 г. на заместник директора на ГД ”Криминална полиция”.

За първи път с жалбата до съда е представен обвинителен акт по пр.пр. № 45767/2011 г. по описа на СРП, досъдебно производство № ЗМ 2483/2011 г. по описа на 05 РУП СДВР срещу Д. А. А. и Н. И. С..

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото оспореният отказ е връчен на адресата на 11.09.2012 г., като жалбата до АССГ е постъпила в 05 РУП на 26.09.2012 г. Съгласно писмо изх. № 45146 от 15.11.2012 г., вх. № 27672 от 20.11.2012 г. по описа на АССГ жалбата на И. И. С. е подадена чрез дежурния служител по прием на граждани в 05 РУП – СДВР на 25.09.2012 г. и същата е заведена под № 7 във входящия дневник на ОДЧ при 05 РУП – СДВР в края на работния ден на 25.09.2012 г. 14-дневният срок по чл. 149, ал. 1 от АПК за подаване на жалбата до съда е започнал да тече на 12.09.2012 г. и е изтекъл на 25.09.2012 г. Жалбата е подадена на 25.09.2012 г. чрез административния орган, поради което същата се явява подадена в срок, от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила и материалния закон, в установената от закона писмена форма, като същият е съобразен с целта на закона.

Решението е издадено от материалнокомпетентен орган – от началника на РУП – СДВР по постоянния адрес на заявителя съгласно изискването на чл. 83, ал. 1 от

ЗОВВВПИ, който в случая е началникът на 05 РУП - СДВР.

Съдът намира, че оспореният административен акт съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК, като същият е надлежно мотивиран. Не е налице противоречие в изложените от административния орган съображения, обосноваващи извода за наличие на материалноправно основание за отказ за издаване на исканото разрешение за придобиване на късо огнестрелно оръжие.

В обстоятелствената част на обжалвания отказ са посочени причините, които И. С. е заявил с подаване на заявлението през м.07.2012 г., както и са подробно описани допълнителните мотиви, съдържащи се в молбата на лицето от 22.08.2012 г.

Отказът е издаден на основание чл. 58, ал. 1, пр. 2, т. 10 от ЗОВВВПИ поради липса на основателна причина – самоотбрана, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение.

На първо място, органът е приел, че заявителят не е ангажирал доказателства, че действително транспортира ценни пратки и товари съгласно Наредба I – 121/2004 г. Няма документи за създадено звено за самоотбрана или издаден лиценз за извършване на охранителна дейност на фирма [фирма] съгласно ЗЧОД. Правилно е обосновано, че жалбоподателят се позовава на едно бъдещо несигурно събитие, което не е ясно дали и кога ще настъпи, тъй като твърди, че с оглед получаването и пренасянето на големи суми на ръка при осъществяваната търговска дейност на собствената му фирма - внос на автомобили и авточасти би претърпял евентуално нападение. Не е налице обоснована реална заплахата спрямо лицето в качеството му на управител на посоченото дружество, като твърдението му за пренасяне на големи парични суми е голословно. Без значение и фактът, че същият е съсобственик на имот, чиято данъчна оценка е над 2 милиона лева. Хипотетичната възможност от нападение поради твърдяно пренасяне на големи парични суми не съставлява основателна причина, обуславящи необходимостта от самоотбрана, за да бъде издадено исканото разрешение.

На второ място, началникът на 05 РУП – СДВР е обосновал заключението, че липсват достатъчно данни и доказателства за съществуваща заплахата за живота, здравето, имуществото на заявителя и на неговото семейство, налагащи необходимостта от придобиване на огнестрелно оръжие. Твърдение за съществуваща заплахата за живота на жалбоподателя и неговото семейство не е изложено нито в заявлението от 04.07.2012 г., нито в допълнителната молба от 22.08.2012 г. В първоначалното заявление лицето е посочило общо, че оръжието му е необходимо за лична безопасност и за неговото семейство (освен за охрана на фирменото имущество), без да излага каквито и да било конкретни факти, че е обект на посегателство и че спрямо него съществува реална заплахата.

Съдът намира, че представеният за първи път в съдебното производство обвинителен акт срещу лицата Д. А. и Н. С., които са обвинени в извършването на опит за кражба на движими вещи от имот – собственост на бащата на жалбоподателя, също не обосновава необходимостта от самоотбрана по смисъла на чл. 58, ал. 1, пр. 2 ,т. 10 от ЗОВВВПИ. Касае се за досъдебно производство, водено срещу две лица, за които в обвинителния акт се твърди, че са направили опит да отнемат чужди движими вещи на обща стойност 950,00 лева, собствено на И. И. С. от негово владение без негово съгласие с намерение да ги присвоят, като деянието е останало недовършено поради независещи причини – заловени са на място от полицейските служители Н. К. и П. А.. Не е налице противоправно деяние, което да е било пряко насочено спрямо личността

на оспорващия или на член от неговото семейство и което деяние да обоснове несъмнена нужда от придобиване на огнестрелно оръжие от жалбоподателя. Освен това деянието, за което е повдигнато обвинение на А. и С., е от месец септември 2011 г., а заявлението за издаване на разрешение за придобиване на огнестрелно оръжие е подадена от С. през м.07.2012 г., т.е. близо една година по-късно. В тази връзка следва да се отбележи, че ако в действителност жалбоподателят се е чувствал застрашен от извършеното посегателство над негови движими вещи, същият е следвало да изложи конкретни факти в тази насока още при подаване на първото заявление от 04.07.2012 г. Данни за деянието от м.09.2011 г. са изложени за първи път в жалбата до съда, а такива не се съдържат и в допълнителното заявление от 22.08.2012 г. Това означава, че не са налице обективни факти, които да съставляват основателна причина, обосноваваща необходимост от носене на оръжие за самоотбрана.

На следващо място, съдът намира, че позоваването от страна на административния орган на нормата на чл. 52 а, ал. 2, т. 7 от ЗМВР, отменена считано от 01.07.2012 г., не оказва влияние върху законосъобразността на оспорения отказ. Конкретното материалноправно основание за издаване на отказа за издаване на разрешение за късо огнестрелно оръжие по заявлението на И. И. С. е нормата на чл. 58, ал. 1, пр. 2, т. 10 от ЗОБВВПИ, която е надлежно посочена в административния акт.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, обжалваният отказ е издаден от материалнокомпетентен орган, в установената от закона писмена форма, при наличието на фактическо и правно основание, като е съобразен с целта на закона.

С оглед на горното жалбата на И. И. С. се явява неоснователна.

Водим от горното и чл. 172, ал. 2, предл. 4 от АПК, Административен съд София град, I отделение, IV състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. И. С. от [населено място] срещу отказ рег. № з – 644 от 04.09.2012 г. на началника на 05 РУП – СДВР за издаване на разрешение за придобиване на късо огнестрелно оръжие.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: